కథా కౌముది

పరుగు

విద్యార్థి

"అలాగే ఏడుస్తూ క్రింద పడి వుండు. మోకాళ్లు పగిలిపోయాయి, కాళ్లు కోసుకుపోతున్నాయి అంటూ ఏడుస్తూ పడి వుండు. ఛ ఛా, మగాడిలా తయారయ్యింది? అదే మగాడెవరన్నా అయితే నొప్పులంటూ ఇలా రోడ్డు మీద ఏడుస్తూ దొల్లుతూ పొర్లుతూ పడి ఉండడు".

———————

మూడు సంవత్సరాల క్రితం –

ప్రతి రాత్రి మాదిరిగానే ఇంట్లో అందరమూ కలసి భోంచేస్తున్నాం.

"నాకు ఆఫ్రికా వచ్చింది" అన్నాడు మా ఎనిమిదేళ్ల అబ్బాయి.

"ఓ, నాకు ఆస్ట్రేలియా" వచ్చింది అన్నాను నేను.

మా ఆరేళ్ల అమ్మాయి బిక్క మొహం పెట్టి, "మిగిలింది నార్త్ అమెరికా, సౌత్ అమెరికా మాత్రమే, నాకు వద్దంటే వద్దు" అన్నది.

"ఇదిగో మీ అమ్మ ఏషియా చేస్తోంది, తీసుకో" అన్నా నేను.

"అసలు, ఏషియా, యూరప్ అనటం ఎందుకు, మొత్తం ఒకటే కదా" అంటూ పాయింటు లేవ దీసాడు మా అబ్బాయి.

మా మల్లిక చపాతీలు చేసినప్పుడల్లా వాటికి రక రకాల పేర్లు పెట్టి జోక్ చేస్తూ వుంటాము నేనూ పిల్లలూ కలసి. తను కూడా హాయిగా నవ్వుతుంది. ఎదురు జోక్ వేస్తుంది. కానీ ఈవేళ నవ్వటం లేదు. ఏదో ఆలోచనలో ఉంది. తను తినటం లేదు.

పిల్లలని మాట్లాడకుండా తినమని చెప్పి, తనని విషయం అడిగాను. నెమ్మదిగా చెప్పింది, తన స్నేహితురాలి అక్కయ్య బ్రెస్ట్ కాన్సరుతో చనిపోయిందని. ఆవిడ సిగ్గుతో రోగం బాగా ముదిరేదాకా ఎవరితోనూ చెప్పుకోలేకపోయింది, వైద్యం కోసం వెళ్లకపోయింది. జరిగిన ఆలస్యంతో ఒరిగిపోయింది. ఆవిడకి కాలేజీకి రాబోతున్న పిల్లలు. తన చిన్నప్పుడు తనను కూడా సొంత చెల్లెలి లాగా చూసుకునేదన్న విషయం ఇదివరకే చాలా సార్లు చెప్పింది. సముదాయించటానికి ప్రయత్నించాను. తన మనస్సులో కూడుకున్న విచారం, వ్యథ ఒక్కసారిగా భళ్లున కట్టలు తెంచుకున్నాయి. కొన్ని సందర్భాలలో ఏమి మాట్లాడాలో, ఏమి చెయ్యాలో తెలవదు, కొన్ని సంఘటనలు మనలని అచేతనం చేస్తాయి.

కొంత నిదానించిన తరువాత, తన స్నేహితురాలి అక్క కోసం ఏమీ చెయ్యలేకపోయాను అని వాపోయింది. పోనీ ఇప్పుడన్నా ఏమన్నా చెయ్యగలనా అంటూ బాధపడింది. వాళ్ల పిల్లలకు సహాయం చేద్దాము అని నేను అంటే, వాళ్ల కుటుంబం చాలా మంచిది, పిల్లల బాధ్యత అందుకునే వాళ్లు

చాలా మంది ఉన్నారు అన్నది. అలా అయితే, బ్రెస్ట్ కాన్సర్ పరిశోధనకి అందరూ డబ్బులు ఇస్తారు, మనము కూడా ఇద్దాము అన్నాడు మా అబ్బాయి. తనకి ఎందుకో నచ్చలేదు, డబ్బులు విదిలించి మనం ఏదో చేశాము అనుకోవాటం చేతులు దులుపుకున్నట్టు ఉంటుంది అని అన్నది. కొంత మంది బ్రెస్ట్ కాన్సర్ బాధితులకు మద్దతుగా 5K, 10K, ఇంకా మరాథన్ కూడా చేస్తారు, నేను కూడా 10K చేస్తాను, నువ్వు కూడా వీలయితే కొంచెం దూరం నడువు అని చెప్పా.

తను వెంటనే, "ఏం నన్ను నడవమంటున్నారు, మీరేమో 10K అంటున్నారు, నా స్నేహితురాలి అక్క నాకు కూడా అక్కయ్యే, ఆ మాత్రం నేనూ పరుగెత్తగలను" అని అన్నది.

"నువ్వా, బొద్దుగా ముద్దుగా బంతిమల్లె లాగా ఉన్నావు, ఎత్తు పల్లాల రోడ్డు మీద నువు వెళ్తుంటే దొల్లుకుంటూ వెళ్లినట్టు వుంటుందేమో" అన్నాను. ఛివాలున తల ఎత్తి, ముకుళించి, శూలాల లాంటి చూపులతో, నన్ను చూసింది. అసందర్భపు హాస్యం అపహాస్యమై వికటించిందని నాకు అర్థమయ్యింది. ఏదో చెప్పబోయాను. తను లేచి చెప్పులు వేసుకుని రుస రుసా బయటకు వెళ్లింది. ఒక నిమిషం చూసాం, లోపలికి రాలేదు.

పిల్లలని భోజనం పూర్తి చేయించి, పిల్లలతో కలసి టేబిల్ సర్దాను. పిల్లలని పొడుకోమంటే పొడుకోలేదు. అందరమూ కలసి టీవీ చూస్తూ తన కోసం ఎదురు చూస్తున్నాం. తను వెళ్లి గంట దాటింది, రాత్రి తొమ్మిదిన్నరయ్యింది. సరే, కోపంగా ఎటు నడుచుకుంటూ వెళ్లిందో నేను చూసి వస్తానంటే, పిల్లలు కూడా వస్తామన్నారు. అందరం కలసి బయట పడి ఐదు నిమిషాలు నడిచేటప్పటికి తను తిరిగి వస్తూ ఎదురయ్యింది. పిల్లలు ఒక్కసారిగా పోటీలు పడుతూ వాళ్ల అమ్మ దగ్గరికి పరిగెత్తి, తన చుట్టూ రెండు రౌండులు గిర్రున తిరిగి, అమ్మ నెమ్మదిగా, కొండ పైకి ఎక్కలేని స్టీం ఇంజనులా రొప్పుకుంటూ రోజుకుంటూ బుస కొట్టుకుంటూ వచ్చేస్తున్నదని, నాకు కనిపించిన విషయాన్నే గట్టిగా చెప్పారు. తను విన్నది. ఇంటిలో ఎవరూ, ఏ రోజూ కోపంగా నిద్రపోకూడదు అన్న మా ఇంటి నియమం తప్పింది. ఆ రాత్రి మొదలుకుని వారం రోజులు మా ఇద్దరి మధ్య మాటలు లేవు.

తరువాత ఆదివారం వేకువన నేను జాగింగ్‌కి వెళుతూ, తను నాతో పాటు వస్తే ఇద్దరమూ కలసి కాసేపు నడవచ్చు అని చెప్పా. తన మనసు కాస్త చల్లపడినట్టుంది, తనుకూడా వచ్చింది. కొంచెం దూరం నడిచిన తరువాత తనని బెంచి మీద కూర్చోమని చెప్పి నేను జాగింగ్ చేస్తుంటే తను కూడా నా వెనుక నడవటం మొదలుపెట్టింది. ఇంటికి వచ్చిన తరువాత, "రేపటి నుండి మీ కాఫీ మీరే పెట్టుకోండి, నేను ఇక నుంచి ఉదయం వాకింగ్‌కు వెళ్లి వస్తా"నన్నది.

రెండు సంవత్సరాల క్రితం –

ఆదివారం ఉదయం పిల్లలు ఇంకా నిద్రలేవని ప్రశాంతతలో, కిటికీ ప్రక్కన కూర్చుని పుస్తకం చదువుకుంటున్నాను. ఒక పాతిక పేజీలు చదివేటప్పటికి మా మల్లిక కబుర్లు మొదలుపెడుతుంది. నేను ఊ కొడుతూ ఉంటాను. ఓ అరగంట తరువాత నావి వట్టి "ఊ"లే, ఏమీ వినటం లేదని నిర్ధారణ చేసుకుని, విసుక్కున్న తరువాత, పిల్లలని లేపటం మొదలు పెడుతుంది. నేను జాగింగ్‌కి వెళ్తాను.

అటువంటి క్రమం మారింది. "వచ్చే ఆదివారం బ్రెస్ట్ కాన్సర్ కోసం నిర్వహిస్తున్న రన్నింగ్ రేస్‌లో 10Kలో పరిగెత్తుతున్నాను, ఈవేళ ప్రాక్టీస్ కోసం వెళ్తున్నాను" అని ప్రకటించింది. ఊ కొట్టటం మరచిపోయి తల ఎత్తి చూస్తే రన్నింగ్ షూస్, ట్రాక్ పాంట్స్, టీ షర్ట్‌తో సాక్షాత్కరించింది. వస్తున్న నవ్వుని బిగపట్టి, "పోనీ 5K నడవరాదూ" అన్నా. బిగపట్టిన నవ్వుని తను పసిగట్టినట్టుంది, చాలా కోపం వచ్చింది. "ఇక నుంచి ఆదివారం ఉదయం మీ కాఫీ మీరే పెట్టుకుని మీరే చేసుకుని పిల్లలకు కూడా ఏమన్నా చేసిపెట్టండి. నేను 10K చేసేది మాత్రం ఖాయం." అంటూ రుస రుసలాడుతూ వెళ్లి తలుపు భళ్లున వేసి మాయమయ్యింది.

కొత్త ప్రశాంతతలో చదువుతున్న పుస్తకం పూర్తి చెద్దామనుకుంటే, పేజీ కదలలేదు. సరే, నేను కూడా తనకి తోడుగా పరిగెత్తటానికి బయలుదేరా. ఎదురుగా మిట్ట పైకెక్కుతున్న రోడ్ ప్రక్కనున్న ఫుట్ పాత్ మీద నడుము మీద చేతులు పెట్టుకుని కష్టబడుతూ ఎక్కుతూ తను కనిపించింది. దగ్గరకి వెళ్లి, "ఆ నడుము మీద చేతులేమిటి, నిన్ను నువ్వు తోసుకుంటూ ఎక్కుతున్నావా" అని జోకా. తనకి వెటకరించింది. కళ్లు చిట్లించి నా పైకి ఒక ఆగ్నేయాస్త్రాన్ని వేసి,

ఫుట్ పాత్ దూకి పరుగెత్తబోయింది. ఆ తొందరలో రోడ్డుకి ఉన్న చిన్న గుంతలో కాలు పడి, ముందుకు తూలి ఫుట్‌పాత్ మీద నుదురు కొట్టుకుని బాగానే దెబ్బ తగిలింది.

హాస్పటల్ ఎమర్జన్సీ రూంలో నర్సు తనని నన్ను మార్చి మార్చి చూసి, "ఆడవాళ్ల మీద ఇలా చెయ్యి చేసుకుంటే, మేం పోలీసులని పిలవాలి" అన్నది. మతి పోయింది. అలాగే పిలువు, కానీ ముందు కట్టు కట్టమన్నా. ఏమనుకుందో ఏమో, మా మల్లిక తనంతటకు తానే నర్సుకు నచ్చ చెప్పింది, ఈ విషయంలో నా తప్పేమీ లేదని. నర్సు కట్టు వేసేంత సేపూ నా వైపు అనుమానంగా చూస్తూనే ఉంది.

వారం రోజులు గడిచాయి. శనివారం రాత్రి, తెల్లవారిన తరువాత మా మల్లిక 10K పరిగెత్తాల్సిందే అని పట్టు పట్టింది. ఈ కట్టుతో ఏం పరిగెత్తుతావు అని నచ్చ చెప్పబోతే, ఏది ఏమైనా వెళ్తానని భీష్మించింది. రెండో రోజు బ్రెస్ట్ కాన్సర్ 10K రేస్‌లో నేను కూడా తనతో పరిగెత్తటం మొదలుపెట్టా. మొదటి మైలు తను ప్రాయాసపడుతూ పరిగెత్తింది. పోనీలే మిగతా దూరం ఇద్దరం కలసి నడుద్దామంటూ నేను ఆగితే, చురుక్కుమనే పక్క చూపు చూసి, వేగం పెంచి పరుగందుకుంది. పది అడుగులు వేసిందో లేదో కాలు బెణికి ప్రక్కకి పడింది. ఆ పడటం ఆపుకోవటం కోసం తన చేతిని అడ్డం పెట్టబోయి, మణి కట్టు విరిగి మోచేయి కొట్టుకుపోయింది.

మళ్లీ ఎమర్జన్సీ రూముకి పరుగు. వారం క్రితం చూసిన నర్సే. గృహ హింస క్రింద అరెస్ట్ చేయించుతాను, పోలీసులకి ఫోన్ చేస్తాను అంటూ నానా రభస చేసింది. మొత్తానికి కట్లు వేసింది. ఇప్పుడు తనకి నుదుటి మీద ఒక పెద్ద బ్యాండెయిడ్, చేతికి కట్లూ, కాలుకి కట్లూ. ఇంటికి తీసుకు వస్తే పిల్లలు కూడా నన్ను అనుమానంగా చూసారు.

సాయంకాలం తనకి టీ నేనే చేసి ఇచ్చి, కాస్త నిదానించిన తరువాత, "ఈ దెబ్బలు కూడా ఒక దెబ్బలేనా, అదే మగాళ్లయితే ఇవేమీ పట్టించు కోకుండా 10K పూర్తి చేసే వాళ్లు. బొండుమల్లె లాగా ఉన్నావు, నీకెందుకు ఈ పరిగెత్తటం, అందరూ నేను నిన్ను ఏదో చేశాను, హింసించానని అనుకోవటం" అని అన్నా.

తను ఒక్క ఉదుటన లేచి నిలబడి, తల ఎగరేసి, ఒదులుగా ఉన్న జుట్టును వెనక్కి లాగి బిగకట్టి, కను గుడ్లు మిటకరించి,"నేను వచ్చే సంవత్సరం 10K చెయ్యటం ఖాయం. నేను రేపటి నుంచి ఉదయమే గంట సేపు పరిగెత్తటం ఖాయం. పిల్లలని లేపి నేను వచ్చేటప్పటకి స్కూలుకి తయారుచెయ్యండి" అంటూ మిరిగుడ్లతో ఉరిమింది.

రెండవ రోజు అన్నంత పనీ చేసింది. ఉదయమే కుంటుకుంటూ పరిగెత్తటానికి వెళ్లింది. హాయిగా జరిగే జీవితం మారింది. పిల్లలని నిద్ర లేపటంలో ఉన్న కష్టం తెలిసి వచ్చింది.

ఒక సంవత్సరం క్రితం –

ఆదివారం సాయంకాలం అందరమూ కలసి పిల్లలకు నచ్చిన సినిమా టివీలో చూడడం అలవాటు. అలా ఆ రోజు చూస్తున్న సినిమాలో ఉన్న ఒక తల్లి ఉన్నట్టుండి తన బిడ్డకు పాలు పట్టబోతూ ఇబ్బంది పడుతున్న దృశ్యం. మా అబ్బాయి "ఓ" అంటూ ముఖం పక్కకి తిప్పుకుని, కళ్లు మూసుకున్నాడు. మా అమ్మాయి, ఏం నువ్వు చిన్నప్పుడు పాలు తాగలేదా? అని అడిగింది. పిల్లల పోట్లాట పెరగబోయింది. నేను సినిమా ఆపాను.

“ముందు ఆ తల్లి ఎందుకు ఇబ్బంది పడుతున్నదో ఆలోచించావా” అని మా అడిగింది మల్లిక. "ఏమో, నాకేమైనా బ్రెస్ట్స్ ఉన్నాయా, నాకేం తెలుస్తుంది?" అన్నాడు మావాడు.

"మరి నాకే ఆ ఇబ్బంది వస్తే ..." అని ఇంకా ఏదో చెప్పబోయింది మల్లిక. పిల్లలు ఒక్కసారిగా కంగారు పడ్డారు. తనకి ఆ సమస్య లేదని వాళ్లని సముదాయించి, తను కొనసాగించింది. "మనుషులన్న తరువాత అందరికీ ఏదో ఒక సారి ఆరోగ్యం దెబ్బ తింటుంది. కొన్ని రకాల కాన్సర్ ఆడవాళ్లకు మాత్రమే వస్తాయి. అవి ముందు తెలుసుకుంటే చాలా వరకు చికిత్స ఉంటుందన్న విషయం తెలియని వాళ్లు చాలా మంది ఉన్నారు. నీకు మీ అమ్మ ఎంత ముఖ్యమో, అందరికీ వాళ్ల అమ్మ, అక్కా చెల్లెళ్లూ, కూతుళ్లూ అంత ముఖ్యమే కదా" అన్నది. అవున్నట్టు తల ఊపాడు మావాడు.

"ఇప్పటికీ చాలా మంది ఆడవాళ్లు సిగ్గుతో తమకున్న ఆరోగ్య విషయం గురించి అంత తొందరగా చికిత్స కోసం వెళ్లరు. ఎంత ముందుగా బ్రెస్ట్ కాన్సర్ చికిత్స మొదలుపెడితే, అంత ఎక్కువగా కాన్సరుని తీసివేయటానికి అవకాశం ఉంటుంది. మరి నీలాగా మొఖం వికారంగా పెడితే, అదేదో తప్పు అనుకుని డాక్టరు దగ్గరకి వెళ్లకపోతే ఇంకొక అమ్మకి ఎంత కష్టమో కదా" అన్నది మా మల్లిక. మా పదేళ్ల అబ్బాయి "అవును నిజమే, ఇంకెప్పుడూ అలా చెయ్యను", అని అన్నాడు. ఇంకా కొంచెం సేపు ఈ విషయం గురించి పిల్లలకి వివరించింది. తన స్నేహితురాలి అక్క గురించి, వాళ్ల పిల్లల గురించి చెప్పింది. తన స్నేహితురాలి అక్క కోసం తను పరిగెత్తటం మొదలుపెట్టినట్టు గుర్తు చేసింది.

"మరి బ్రెస్ట్ కాన్సర్ కోసం నువ్వు పరిగెడితే ఆవిడ మళ్లీ బ్రతకదు కదా, అలాగే ఇంకొకరికి తగ్గదు కదా, ఉదయమే నువ్వు పరిగెత్తటానికి వెళ్తుంటే, నాన్నగారు అరుస్తూ మమ్మల్ని నిద్ర లేపుతున్నారు, అదే నువ్వయితే నెమ్మదిగా లేపుతావు", అన్నది మా అమ్మాయి.

"మనం పరుగెత్తటం బ్రెస్ట్ కాన్సర్ వచ్చిన వాళ్లకి మనం తోడున్నాము అని చెప్పటానికి. మీకు జ్వరం వస్తే నన్ను మీ పక్కన కూర్చునే ఉండమంటారు కదా, ఇది కూడా అలాగే. ఇంకా ఈ విషయం గురించి ఎవరూ సిగ్గుపడవలసిన అవసరం లేదు, రోగం లక్షణాలు ఎలా ఉంటాయో, ఎవరి దగ్గరకు వెళితే సరి అయిన వైద్యం అందుతుందో అందరికీ తెలియటానికి."

"అలా అయితే మేము కూడా పరిగెత్తుతాము" అన్నారు పిల్లలు.

"మనం పరిగెత్తటం మాత్రమే కాదు, సందర్భాన్ని పట్టి నువ్వు మీ స్నేహితులతో ఆడుకునేటప్పుడు ఈ విషయం ఏదన్నా వస్తే మాట్లాడుకోవటంలో తప్పు లేదు. అందరికీ బ్రెస్ట్ కాన్సర్ గురించి, చికిత్సకు వున్న అవకాశాలను తెలియపరచటానికే ప్రపంచ ఆరోగ్య సంస్థ, అంటే World Health Organisation అక్టోబర్ నెలను బ్రెస్ట్ కాన్సర్ అవగాహనా మాసంగా ప్రకటించింది. ఆ విషయాలు అందరికీ ప్రచారం చేయటం కోసమే ఈ పరుగు. అలాగే ఇంకా ఏమయినా అడగాలంటే, మమ్మల్ని సిగ్గు పడకుండా అడగండి" అని అన్నది.

"అలాగే వచ్చే ఆదివారం నలుగురమూ బ్రెస్ట్ కాన్సర్ రన్‌లో 5K పరిగెత్తుదాము" అని అన్నా.

"లేదు, నేను 10K పరిగెత్తాల్సిందే" అన్నది మా మల్లిక.

"లేడికి లేచిందే పరుగు. పోయిన సారి నువ్వు ఇలాగే మొదలుపెట్టి, కాళ్లూ చేతులూ విరగ కొట్టుకున్నావు, గుండు మల్లె లాగా ఉన్నావు, పెద్ద మగాడిలాగా, అన్నీ చేస్తానని తయారవుతావు. నువ్వు 10K ఏం చేస్తావు? మళ్లీ ఈ సంవత్సరం కూడానా"? అనటం ఆలశ్యం, మా మల్లిక వేంటనే నడుము మీద రెండు చేతులూ వేసుకుని, ముక్కు మీద నుంచి నన్ను సూటిగా చూస్తూ , "నేను 10K చేసేదే ఖాయం" అన్నది.

ఝుడుసుకుని తప్పుకున్నాను. సరే, తప్పదు, పోయిన సారి లాగా కాకుండా కొంత జాగ్రత్త పడి తనకి స్ట్రెచింగ్ ఎక్సర్‌సైజులు నేర్పాను. పిల్లలు కూడా చేరి, వాళ్ల కున్న లేత శరీరాలతో రక రకాలుగా వంకర్లు తిరుగుతూ స్ట్రెచింగ్ ఎక్సర్‌సైజులు చేస్తూ వాళ్ల అమ్మనీ, నన్నూ ఆట పట్టించారు.

ఆ తరువాత ఆదివారం పిల్లలు 5K, నేనూ మా మల్లిక 10K చేసాం. తను కూడా 10K షుమారుగా నాతో పాటే పరిగెత్తగలిగింది. రేస్ పూర్తి కాగానే తన చెయ్యి పట్టుకుని, మృదువుగా నొక్కి, "చాలా బాగా చేసావు" అని కంగ్రాట్స్ చెప్పి, "ముదితల్ నేర్వగరాని విద్య కలదే ముద్దాడి నేర్పినన్" అని జోకా. వెంటనే కనుబొమ్మలు పైకెత్తి, మెడ సాగదీసి, తల అటూ ఇటూ నెమ్మదిగా ఆడిస్తూ, బుస కొడుతూ, కళ్లతో కాటేయ్యబోయింది మా నాగమల్లి. "వచ్చే సంవత్సరం నేను మరాథన్ చెసేదే ఖాయం, మీ సహాయం నాకేం అవసరం లేదు, నేను వేరే ట్రయినింగ్‌కి వెళ్తాను. ఇక నుంచి పిల్లల హోంవర్క్ బాధ్యత కూడా పూర్తిగా మీదే" అన్నది.

ఇంటికొచ్చిన తరువాత పిల్లలు కాళ్ల నొప్పులతోనూ, మా మల్లిక మోకాళ్ల నొప్పులతోనూ నాలుగు రోజులు పడక. ఇంటి పనులూ, వాళ్లకి సపర్యలూ చెయ్యటం నాకు తప్పలేదు. వాళ్లకి నొప్పులు లేకపోయినా తల్లీ పిల్లలు కూడబలుక్కుని నన్ను ఆట పట్టిస్తున్నారేమో అని అనుమానం వచ్చింది.

<u>మూడు నెలల క్రితం –</u>

పిల్లలకి శలవు రోజు, కానీ నా ఉద్యోగానికి శలవు లేదు. ఉదయమే తొందరగా ఆఫీసుకు బయలుదేరాను. కారు డ్రైవ్ చేస్తూ కొంచం దూరం వెళ్తుంటే, ఎదురుగా ఉన్న మిట్ట మీదకు ప్రాకుతున్న రోడ్డు మీద నుంచి సూర్యోదయం కనిపించింది. ఇంతలో తెలిమంచుపై తేలియాడుతూ, పోనీ టైల్‌ని వయ్యారంగా ఊపుతూ, సన్నజాజి లాంటి ఓ యువతి , లీలగా, అవలీలగా, కొండ పైకి ఎక్కుతున్న దారి మీద నుండి సూర్యోదయంలోకి పరిగెత్తుతూ కనిపించింది. దగ్గరగా వెళ్లినప్పుడు ఓర కంటితో చూస్తే, మా మల్లిక.

ఆశ్చర్యం నుంచి తేరుకుని, బ్రేక్ వేసి కిటికీలో నుంచి, "ఓయోయ్, సన్నజాజి పిల్ల, నీది ఏ కాలేజీ, నాతో పోటీకి వస్తావా" అంటూ కన్ను గీటి, సీటీ కొట్టి, కొంటెగా పాట అందుకున్నా. తను తల కొంచెం పక్కకి తిప్పి "ఏమనుకుంటున్నారు" అన్నట్టు కనుబొమ్మలూ, తల ఎగరేసింది. నాలుక బయట పెట్టి నన్ను వెక్కిరించి, ఉన్నట్టుండి లేని కోపాన్ని ప్రదర్శించి, అటు ప్రక్క వున్న రోడ్డు లోకి తిరిగి మాయమయ్యింది. నేను పాట పాడుకుంటూ డ్రైవ్ చెయ్యటం మొదలుపెట్టా.

ఆఫీసు చికాకుల మధ్య ఇరుక్కుంటున్న సమయంలో, ఇండియాలో మా అమ్మ దగ్గర నుండి ఫోన్ వచ్చింది. సామాన్యంగా ఈ సమయంలో అమ్మ ఫోన్ చెయ్యదు. ఖంగారు పడుతూ ఫోన్ తీస్తే, "కోడలు పిల్లకు ఏమయ్యింది, ఆరోగ్యం బాగానే ఉందా, మీరు సరిగ్గా ఉంటున్నారా? ... దొంతర మల్లి లాగా, నిండుగా ఉండేది, మరీ తీగ మల్లి లాగా సాగి ఏలాడుతున్నది" అంటూ దండకం మొదలుపెట్టింది. మొత్తానికి అర్థమయ్యింది. నా సన్నజాజి పొగడ్తకు పొంగిపోయిన మా మల్లిక, పరుగెత్తి వచ్చిన అలసట ముఖంతోనే సెల్ఫీ తీసుకుని, వాళ్ల ఇంటికీ, మా ఇంటికీ ఫోన్‌లో పంపి, తను ఆఫీసుకు వెళ్లే హడావిడిలో ఇంకా ఏం చెప్పకుండా వెళ్లింది. ఆ ఫొటో చూసి అక్కడ మా అమ్మ ఖంగారు. సర్ది చెప్పేటప్పటికి నాకు తల వాచింది.

అలా ఫోన్ పెట్టానో లేదో, మా మావగారి దగ్గర నుంచి ఫోన్. "అల్లుడుగారూ, ఏవన్నా విషయాలు ఉంటే మనం మాట్లాడుకుందాం, ఏ విషయమూ తొందరపడవద్దు, అమ్మాయేదో చాలా కలత పడి మరీ అంతగా చిక్కిపోయింది" అంటూ ఇంకా ఏదో చెప్పబోయారు. అప్పటికే తల వాచిన నేను, అంతకంటే బిరుసుగా, "మీ పని మీరు చూసుకోండి, అనవసరంగా మా విషయాలలో కలగచేసుకోవద్దు" అని అన్నా. "అంటే, పసి పిల్లలు, వాళ్ల సంగతి కూడా ఆలోచించుకోవాలి కదాండీ ..." అంటూ ఇంకా ఏదో చెప్పబోయారు. నాకు చిర్రెత్తుకొచ్చి ఏవో నాలుగు మాటలు అంటే "మేము ఫ్లైట్ టికెట్ ఇప్పుడే ఇంటర్నెట్‌లో కొన్నాం, వచ్చే ఆదివారం వచ్చేస్తున్నాం అంటూ ప్రకటించారు.

ఈవేళ –

ఉదయం మూడున్నరకే లేచి తనని మరాథన్ రేస్ దగ్గర దింపటానికి బయలుదేరాను. ఎండ పెరగక ముందే రేస్ పూర్తి చేయాలన్న ఉద్దేశంతో మరాథన్ ఉదయం ఐదు గంటలకే ప్రారంభం. కొన్ని వేల మంది పాల్గొంటునట్లున్నారు. 26 మైళ్ల 385 గజాలు, లేకపోతే 42 కిలోమీటర్ల 195 మీటర్లు. ప్రాక్టీసులో 34 కిలోమీటార్లే పరిగెత్తాను, మొత్తం రేస్ పూర్తి చెయ్యగలనా అని మా మల్లికకి ఆఖరు నిముషంలో అనుమానంతో కూడిన భయం పట్టుకుంది. ఇది వెనుకాడే సమయం కాదని ధైర్యం చెప్పి, తన స్నేహితురాలి అక్క ఫొటోని తన చొక్కాకి గుండె మీద అతికించాను.

నేను కూడా 10 కిలోమీటర్ల రేసులోకి చేరా. ఇద్దరిదీ ముగింపు దారి అదే. మాకు ఆరున్నరకి మొదలయ్యింది. నేను పరిగెత్తటం ఆపి ఆఖరి 5కి.మీ.దగ్గర ఒక ఎయిడ్ స్టేషన్ ప్రక్కన తన కోసం ఎదురు చూస్తూ నుంచున్నాను. కొంత మంది గుంపులు గుంపులుగా సముద్రంలోని కెరటాల లాగ ఎగసిపడుతూ పరిగెత్తుతున్నారు. ఇంకొంతమంది పడి లేచే కెరటాలులాగా నెమ్మదిగా ముందుకు జరుగుతున్నారు. ఎవరికెవరూ పోటీ కాదు. అందరి విజయం గమ్యమే.

ఎయిడ్ స్టేషన్లోని వలంటీర్లు అందరినీ ఉత్సాహపరుస్తూ మంచి నీళ్లు, ఎలెక్ట్రోలయిట్ గ్లాసుల్లో నింపి అందిస్తున్నారు. ఇంకా ఖర్జూరాలు, వలిచిపెట్టిన నారింజ కాయలు, మెత్తగా కాల్చి ఉప్పు బాగా అతికిన బంగాళ దుంపలు, వేరుశనగ గుజ్జుతో చేసిన బిస్కెట్లు, జీడి పప్పు బాదంతో చేసిన బిస్కెట్లూ ఇంకా ఏవేవో అందిస్తున్నారు. మెడికల్ యూనిట్ వాళ్లు మేము ఇంకా పరిగెత్తలేము అని క్రింద పడిన వాళ్ల కాళ్లకు మర్దన చేస్తూ, అనునయిస్తూ

మాట్లాడతూ, వాళ్లకి ఎలెక్ట్రొలైట్ ఇచ్చి, కాళ్ల నొప్పులు తగ్గటానికి జెల్ రాసి, ఉత్సాహపరచి పంపుతున్నారు. రోడ్డుకి అటువైపునా, ఇటు వైపునా చప్పట్లు కొడుతూ జనం. అపార్టుమెంట్ బిల్డింగ్ బాల్కనీలలోనుంచి కేకలు వేస్తూ ఉత్సాహపరుస్తున్న జనం.

ఆ కెరటాలలోనుండి బలంగా సైకిల్ చక్రాలతో చేసిన స్ట్రోలర్‌ని తోసుకుంటూ, "అమ్మ కోసం" అని రాసి ఉన్న గులాబి రంగు బనీను వేసుకున్న ఒక కుర్రాడు వస్తున్నాడు. ఆ స్ట్రోలర్లో జుట్టు ఊడిపోయి, శుష్కించిన మధ్య వయస్కురాలు. ఆ కుర్రావాడు వాళ్ల అమ్మని తోసుకుంటూ పరిగెడుతుంటే, అతని అమ్మకూ, అతనికీ మద్దత్తుగా ఒక ఇరవయి మంది మిత్ర బృందం గులాబి రంగు చొక్కాలు వేసుకుని, వాటిపై పేపర్ కప్స్‌తో చేసిన బ్రా వేసుకుని వెనుక పరిగెడుతున్నారు. అతని స్నేహితురాళ్లు కూడా పరిగెడుతున్నారు.

ఇంకా ఎంత మందో అక్క కోసం, అమ్మ కోసం, చెల్లి కోసం, భార్య కోసం, కూతురు కోసం, స్నేహితురాలి కోసం అంటూ పరిగెడుతున్నవారు.

ఇంతలో ఒక భయంకర దృశ్యం. ఒక యువతి చాతీకి కుక్కకు వేసిన కళ్లెం లాంటి తాడు. దానిని అదిలిస్తూ, నోరు తెరిచి "హా, హా, హా" అంటూ నవ్వుతూ, తల అటూ ఇటూ ఊపుతూ పరిగెడుతున్న మగ మనిషి. వళ్లు జలదరించింది. దగ్గరగా వచ్చిన తరువాత అర్ధమయ్యింది. అతను అంధుడు. మరాథన్ చేసే అతనికి, అతని స్నేహితురాలు ఆ విధంగా దారి చూపుతోంది. సిగ్గు పడ్డాను.

ఇంకొక ఇరవై మంది యువతీ యువకులు అందరూ కలసి కాళ జెర్రి (centipede) లాగా ఒక బారులో పరిగెత్తుతున్నారు. అందరూ కలసి ఒకే చొక్కా వేసుకున్నారు. దాని మీద "Support the fight" అని పెద్ద పెద్ద అక్షరాలతో రాసి ఉంది.

దూరంలో మా మల్లిక కుంటుతూ, నెమ్మదిగా ఒక కాలు ఈడుస్తూ నెమ్మదిగా వస్తూ కనబడింది. దగ్గరకు వచ్చిన తరువాత ఒక మోకాలు పగిలిపోతున్నంత నొప్పిగా వున్నది అంటూ కాలు పట్టుకుని పడబోయింది. ఊతం ఇచ్చిపట్టుకుని, కొంత ఎలెక్ట్రోలయిట్ తాగించిన తరువాత "ఇంకా 5K. మాత్రమే" అంటూ ధైర్యం చెప్పి, చిన్న చిన్న కబుర్లు చెపుతూ తనతో పాటు నెమ్మదిగా పరిగెత్తటం మొదలు పెట్టాను.

తను అడుగు అడుగుకీ నెమ్మదించింది. ఇంకా 4 కి.మీ. ఉండనగా రెండవ కాలుకి కూడా మోకాలు పగిలిపోయేటంత నొప్పిగా ఉందని కూలబడతుంటే పట్టుకున్నా. అడుగులో అడుగు వేస్తూ ముందుకు సాగుతున్నాం. ఉన్నట్టుండి ఒక కాలుకి "క్రాంప్స్", ఇంక ముందుకు వెళ్లలేనని పడిపోయింది. ఆ కాలుకి నేను మర్ధన చేసి, మళ్లీ ధైర్యం చెప్పి ముందుకు నెమ్మదిగా పరిగెట్టటం మొదలు పెట్టాం.

ఇంకా 2 కి.మీ. ఉండనగా రెండు కాళ్లకీ క్రాంప్స్‌తో కాళ్లు కోసుకుపోతున్నాయి, మోకాళ్లు పగిలిపోయినాయి, ఇంక పరిగెత్తటం తన వల్ల కాదంటూ కుప్ప కూలిపోయింది. తన కాళ్లకి మర్ధన చేసీ, చేసీ, ఉత్సాహపరుస్తూ నెమ్మదిగా పైకి లేపబోయాను. మళ్లీ కుప్ప కూలి రోడ్డు మీద పడి కాళ్లు పట్టుకుని దొర్లుతూ ఏడవటం మొదలు పెట్టింది. రెండు మూడు నిమిషాలు అనునయిస్తూ, ఉత్సాహపరుస్తూ "40కి.మీ.లు పరిగెత్తావు, ఇంకా రెండు కి.మీ.లు మాత్రమే" అని గుర్తు చేసాను. ఎంత అనునయించి, ఉత్సాహపరిచినా తను నొప్పితో "నేను ఇంకా లేవలేను" అంటూ తన కాళ్లు పట్టుకుని రోడ్డు మీద పొర్లుతూ ఏడవటం మానలేదు. ఏం చేయాలో తోచలేదు.

విసుగు వచ్చి "అలాగే ఏడుస్తూ క్రింద పడి వుండు. మోకాళ్లు పగిలిపోయాయి, కాళ్లు కోసుకుపోతున్నాయి అంటూ ఏడుస్తూ పడి వుండు. ఛ ఛా, మగాడిలా తయారయ్యింది? అదే మగాడెవరన్నా అయితే నొప్పులంటూ ఇలా రోడ్డు మీద ఏడుస్తూ , దొల్లుతూ, పొర్లుతూ పడి ఉండదు ", అని అన్నాను.

ఆశ్చర్యం. మా మల్లిక నెమ్మదిగా కూడ తీసుకుని లేచి కూర్చుంది. ముఖమంతా ఎర్రబడి, ఎర్రమల్లిలాగా కనిపించింది. ఎర్రటి కళ్లతో నా మీద ఉల్కాపాతం కురిపించింది. నాలుగు కాళ్ల మీదా లేచి, వేటకి ఉపక్రమించుతూ వెనక్కి వంగి, పొంచి, ముందుకు దూకుతున్న శివంగిలా, ఒక్క ఉదుటున లంఘించి పరుగు మొదలు పెట్టింది. నేను తేరుకుని ముందుకు పరిగెత్తాను. నేను తన పరుగును అందుకోలేకపోయాను.

ఫినిష్ లయిన్ దగ్గరకు నేను ప్రాయాసపడుతూ వెళ్లేటప్పటికి తన చుట్టూ మా మావగారూ, పిల్లలూ ఉన్నారు. పిల్లలు నా దగ్గరకు పరిగెత్తుకు వచ్చి, నా చుట్టూ రెండు సార్లు గిర్రున తిరిగి, వాళ్ల అమ్మ దగ్గరకు వెళ్లి "నాన్నగారు నెమ్మదిగా, బాటరీ అయిపోయిన బొమ్మ కారులాగా, నెమ్మదిగా పాక్కుంటూ వస్తున్నారు" అని నాకు వినబడేలాగా చెపుతున్నారు. తను పిల్లలకి "అలా అనకూడదు, తప్పు" అని చెపుతోంది. మా మావగారు, "మా అమ్మాయి అనిపించుకున్నావు" అంటూ గొప్పలు పోతూ, ఛాతీ పెంచేసుకుంటూ, చొక్కా గుండీలు తెంపేసుకుంటున్నారు.

పిల్లలు "అమ్మా, నువ్వే మా హీరోయిన్" అన్నారు. తను "నేను కాదు, బ్రెస్ట్ కాన్సర్‌తో పోరాడే ప్రతి మహిళ హీరోయిన్. నా స్నేహితురాలి అక్క కూడా పెద్ద హీరోయిన్, అలాగే ఏ కాన్సర్ కానీ, ప్రాణంతకమైన వ్యాధితో కానీ పోరాడే ప్రతి ఒక్కరూ హీరో హీరొయిన్లే, వారికి మనం తోడుండాలి" అన్నది.

ఒక చేత్తో తన స్నేహితురాలి అక్క ఫొటోని వేళ్లతో గుండె మీద హత్తుకుంటూ, ఇంకొక చేత్తో మరాథన్ మెడల్‌ని చూపుతూ తను నుంచుంటే ఫొటో తీసాను. తరువాత పిల్లలతోనూ, వాళ్ల నాన్నగారి తోనూ ఫొటో తీసాను. ఇప్పుడు నా వంతు. తన ప్రక్కన నుంచుని తన చేతిని పట్టుకుంటే, మెత్తగా నా చేతిని నొక్కింది. ఇంతలో ఏం గుర్తుకువచ్చిందో, తెచ్చిపెట్టుకున్న కోపంతో క్రింది పెద్దవి ఒక ప్రక్కన పంటితో కొంచెంగా కొరుక్కుంటూ నా చేతిని మెత్తగా చరిచి గట్టిగా విదిలించి కొట్టింది.

"నేను కూడా ఎప్పటి కైనా మరాథన్ పూర్తి చేస్తే, ఒకవేళ నేను కూడా కాళ్ల నొప్పులూ అంటూ క్రింద పడితే, అప్పుడు నువ్వు చెపుదువు కానీలే, అదే ఆడవాళ్లయితే, ఎంత నొప్పైనా భరిస్తారు, అనుకున్నది సాధిస్తారని" అన్నాను.

హాయిగా నవ్వుతూ "రేపు ఉదయం మనమిద్దరమూ కలసి రికవరీ రన్‌కి వెళ్దాము" అంటూ నా చెయ్యి పట్టుకుని మెత్తగా నొక్కింది మా నిత్యమల్లి.

Click here to share your comments on this story